פינף און צוואנציג יאהר „פרייד אוו איזראעל" טעטינקייט

די גרינדונג פון דער פרייד אוו איזראעל סיק בענעפיט סאסייטי

יאר 1905

אין רוסלאנד, דאס יאר פון פאגראמען, הריגות, מסירות, טורמע און דערשטיקונג פון יעדען פריינען געדאנק.

און טאראנטא, א מקום מקלט פון די אנט־לאפענע, פון די, וועלכע האבען געמוזט איבערריי־סען מיט זייערע היימען, מיט זייערע געבורט־פלעצער, מיט אלעס וואס עס איז זיי ליעב און טייער, און זיך איבערפלאנצען אין א פרעמדער מדינה.

אימיגראנטען פון פארשידענע שטעדט, איינזא־מע, עלענדע, וועלכע האבען געזוכט א צוזאמענקום פון איינענע מענשען, מיט וועלכע זיי זאלען צוזא־מען שאפען א פאראייניגונג צווישען איך און איך. האבען זיי אין א יאנואר אוונט, יאר 1905, זיך צוזאמענגעקליבען אין א קאטעדזש אין טשעסטנאט סטרים, און באשלאסען צו גרינדען אן אונטערשטי־צונגס פאראיין, וועלכער זאל זיי העלפען אין צייט פון קראנקהייט, עלענד און נויט, שאפען אן איג־מערעס צווישען זיי און א מקום מנוחה, וואו זיך צוזאמענצורוידען און פארשטעהן איינער דעם צווייטען.

דער טשערמאן פון יענער פארזאמלונג איז גע־וועזען ברודער הוטנער. וועלכער וואוינט היינט אין דעטראיט. און אינסטינקטיוו האט דער ערשטער טשערמאן דערפילט דעם וואוקס פון דער סאסייטי, ווען ער האט זיך אויסגעדריקט ביי דער גרינדונג: „אז עס וועט קומען א צייט און די סאסייטי וועט ווערען אזוי גרויס, אז די גרינדער פון דער סאסייטי וועלען פארגעסען ווערען, ווייל זי וועט ווערען די גרעסטע סאסייטי אין קאנאדע".

אמת, מיר זענען די גרעסטע סיק בענעפיט סאסייטי אין קאנאדע, מיט א מיטגלידערשאפט פון זעקס הונדערט. אבער מיט פרייד דערטאנען מיר די גרינדער, איבערהויפט ב ר ו ד ע ר ה ו ט נ ע ר, דעם ערשטען טשערמאן. ביי דעם היינטיגען יום־טוב, ווייל די געשיכטע לאזט ניט פארגעסען מענ־שען, וועלכע שאפען גוטעס פאר דער געזעלשאפט.

דער צוזאמענשטעל פון דער סאסייטי

די אנוועזענדע ביי יענער פארזאמלונג האבען גלייך באקאנט געמאכט אין שטאדט, אז זיי האבען געגרינדעט א בענעפיט סאסייטי. און אזוי ארום געצווונגען די אויפמערקזאמקייט פון די אימיגראנ־טען, וועלכע האבען זיך געגוויטיגט אין א ווארעם אידיש ווארט, אין אן עצה, און א טרייסט ווארט וועגען זייערע, אין דער היים געלאזענע פאמיליעס.

מיט איין ווארט, די גרינדער פון דער היינטיג־גרויסער און מעכטיגער „פרייד אוו איזראעל סיק בענעפיט סאסייטי" זענען דאמאלסט געווארען דער שטיין־פונקט פון די אנקומענדע אידישע אימיגראנ־טען, וועלכע האבען זיך ערשט געגומען איינארדענען אין טאראנטא.

אזוי ארום האט מען דאמאלסט געמאכט די ערשטע איינצאלונגען אין דער סאסייטי, און די סאסייטי האט פארמעל זיך געגומען צוזאמענשטעלען און אויסארבייטען א פיזיאנאמיע, און איהר אויפ־גאבע.

לייענט מען די ערשטע פראטאקאלען פון דער „פרייד אוו איזראעל". זעהט מען וויפיעל ארבייט און מסירת נפש מען האט אפגעגעבען פאר דער גרינדונג און פאר דעם צוזאמענשטעל פון דער סאסייטי.

וויסענדיג די פאליטישע און פארטיי טענדענצען פון די אריבערגעקומענע מענשען, האבען די גרינ־דער קודם כל געשטרעבט צו א ריינער אונפארטיי־אישער אידישער סאסייטי, וועלכע זאל זיך אפגעבען מיט געגענזייטיגער הילף, מיט אונטערשטיצונג פאר דעם מיטגליד, און זיין מיט אים א ברודער.

עס האט זיך געגוויטיגט א פראקטישער מענש מיט א שארפען בליק פאר דער צוקונפט, אום צו געבען דער סאסייטי דעם ריכטיגען צוזאמענשטעל, וועלכער זאל צוזאמענשמעלצען די פארשידענע טיפען אימיגראנטען, וועלכע זענען דאמאלסט אנגע־קומען אין שטאדט. דערצו איז אויך גוטיג געווען דער חוש אפצושאפען דעם פאראורטייל פון די אידישע אימיגראנטען טיפען, וועלכע זענען געקומען פון פארשידענע לענדער.

און צום קרעדיט פון דער „פרייד אוו איזראעל סיק בענעפיט סאסייטי" מוז צוגעשריבען ווערען, אז די ארבייט איז געלונגען, אז די צוקונפטס מיטגלי־דער, וועלכע האבען גלייך נאך דער גרינדונג איבער־גענומען די פירערשאפט, זענען געגאנגען אין די פוס־טריט פון די ערשטע גרינדער, און האבען פארטירט א סאסייטי, וועלכע איז אומפארטייאיש פאליטיש און געזעלשאפטליך, און איז אויסשליסליך פאראינטערעסירט אין דעם צושטאנד פון אירע מיטגלידער. און היינט צו־טאג האט ניט בלויז דער מיטגליד א סאסייטי פאר זיך, נאר ווען מען שליסט זיך אן אין דער סאסייטי, קומט מען אריין אין א געזעלשאפט מיט דער גאנצער פאמיליע, וועלכע לעבען זיך צוזאמען אין א גרויסער משפחה, מיט אן אינטערעס סיי פאר דעם מיטגליד, זיין פרוי, אדער זיינע קינדער.

די ערשטע טעטינקייט

קליין איז געווען דער וואוקס פון דער סאסיי־טי נאך איר גרינדונג. אבוואל דאס איז געווען די ערשטע סאסייטי, וועלכע האט באצוועקט צו צאלען קראנקען אין מויטען בענעפיט, ווי אויך העלפען אירע מיטגלידער.

ליים די פראטאקאלען פון די יארען 1905 און 1906, איז עס געווען דערפאר, ווייל די אומשטענ־דען דאמאלסט זענען געווען צרה'דיגע, און די פארדינסטען קליינע.

די אריבערגעקומענע, מיט גרויסע האפנונגען, ערווארטענדיג, אז גלייך מיט זייער אנקומען זאל זיך אויך אנהייבען א נייע פעריאדע אין זייער לעבען, האבען געטראפען דאס פארקערטע. און אנשטאט אויפלעבען, דערמוטיגען זיך, און גלייך ברענגען זייערע פאמיליעס, האבען זיי געפונען א פרעמדע מדינה, אהן סביבה. זיי האבען די שפראך ניט געקענט, און טאראנטא איז ניט געווען יענע פראדוקטיווע שטאדט, וועלכע זי, איז היינט צו־טאג.

אזוי, אז די זארג פאר דער צוקונפט איז געווא־רען גרעסער, און אנשטאט ארבייטען פאר דער סאסייטי, האט מען מורא געהאט פאר דעם מארגען.

דאס הייפעלע גרינדער האבען אבער עקשנות־דיג פארגעזעצט זייער ארבייט, און אנגעהויבען די ערשטע טעטיגקייט אין עפענטליכען לעבען, זיי האבען אנגעהויבען זיך פאראינטערעסירען אין שא־פען א אידיש לעבען אין טאראנטא, און ארויסגע־וויזען זייער גרייטקייט מיט זייערע קליינע פאר־דינסטען צו העלפען די אנטוויקלונג פון א אידיש קולטורעל לעבען. און דערביי גיט פארגעסען צו פאראינטערעסירען דעם מיטגליד מיט דער „פרייד אוו איזראעל סיק בענעפיט סאסייטי", וועלכע האט שוין דאמאלסט פארשפראכען, אז זי וועט אויסזוא־סען צו איר גרויס.

וויסענדיג, אז אזא סאסייטי איז געגרינדעט, האט מען אנגעהויבען קוקען אויף די פירער און טוער מיט רעספעקט, און זוכן די אידען האבען דער־פילט, אז עס נויטיגט זיך א מאראלער כוח, אום צו פאראייניגען די אלע אידיש־שפרעכענדע עלעמענ־טען, האט אין ערשטען יאר פון איר עקזיסטענץ, די סאסייטי שוין אויפגענומען א קאמיטעט, וועלכער האט פארלאנגט די גרינדונג פון א אידישער שול, און די צוזאמענארבייט פאר אידישע טעטיגקייטען אין שטאדט.

די קאסע פון דער סאסייטי האט ניט פארמאגט קיין פאנדען צו העלפען דאמאלסט די מיטגלידער, אבער יונג אין יארען, האבענדיג די פולע מאס ענערגיע און כוח, האבען שוין דאמאלסט די פירער פארשטאנען צו פארמולירען זייער שטאנדפונקט, און אנגעהויבען צו העלפען די ניי־געגרינדעטע אי־דישע באוועגונגס טעטיגקייטען אין שטאדט.

די ערשטע צוויי יאר האט די סאסייטי זיך באפעסטיגט, אנגעפירט א מונדליכע אגיטאציע צווישען די אימיגראנטען, געפירט געשפרעכען מיט יעדען אנקומענדען איד אין שטאדט, אז ער זאל ווערען א מיטגליד, און עס איז זיי געלונגען צו פאר־צייכענען דעם פופצינסטען מיטגליד אין דער סא־סייטי, מיט וועלכען זיי זענען אין יענער צייט געווא־רען א מעכטיגע ארגאניזאציע. און געווארען דעם צוטרויען פון די, וועלכע האבען זיך פארנומען אויף אנדערע געביטען.

דאס איינצאלען אין דער סאסייטי איז געווען די איינציגע הכנסה. קיין קראנקע מיטגלידער זע־נען ניט געווען, קיין ספעציעלע פאנדען האט נאך די סאסייטי ניט געהאט. און אזוי ארום איז געווען סען דאס פארמעגען פון דער סאסייטי, וועלכעס עס האט דערגרייכט צו עטליכע צענדליג דאלאר, און וועלכעס די בעאמטע האבען געהיט ווי אן אויג אין קאפ, אום עס זאל, חס ושלום, קיין סענט ניט פעלען.

די ערשטע איינגאמען און אויסגאבען

זעהר כאראקטעריסטיש איז ווי אזוי די ערשטע מיטגלידער האבען אנגעהויבען זארגען צו שאפען עטליכע דאלאר פאר דער סאסייטי.

ווי שוין דערמאנט, זענען די צאלונגען געווען זעהר קליינע. און די בעאמטע האבען גענומען טראבטען צו מאכען די ערשטע אונטערנעמונג, פון וועלכער עס זאל אריינקומען עטליכע דאלאר.

דערצעהלען די פראטאקאלען, אז אין יאר 1907, האט מען גענומען אתאנזשירען א באל. די פארזא־מעלטע האבען גענומען אויסרעכענען די הוצאות פון דער סאסייטי, און ביי יענער פארזאמלונג איז צום ערשטען מאל דורכגעפירט געווארען א פאר־שלאג, אז מען זאל אוועקגעבען צו דרוקען א בריעף צו די מיטגלידער, אום זיי איבערצוגעבען דעם באַ־שלוס, דאס איז געווען דער ערשטער אפיציעלער געדרוקטער בריעף פון דער סאסייטי, אויף וועלכען די בעאמטע האבען געזעהן שווארען אויף ווייס זייערע חתימות.

חנן דווארקין, ע"ה, האט פארוואלטעט מיט דער באר, און פון דער אונטערנעמונג איז געבליבען עטליכע דאלאר.

די „פרייד אוו איזראעל" מיטגלידער, איבער־פילט מיט פרייד פון זייער געווינס, האבען גלייך נאך דער אונטערנעמונג אנגעהויבען טראכטען וועגען פארגרעסערטע פלענער, און ערשט צוויי יאר נאך דער גרינדונג, האבענדיג דעם טיפען גלויבען, אז מען קען עטוואס טאן, האט מען באשלאסען אנ־צישטעלען א דאקטאר, און דר. לעווין איז אנגע־שטעלט געווארען אלס דער ערשטער דאקטאר פאר מעדיציניישער הילף פאר דער סאסייטי.

אזוי ארום האבען די מיטגלידער דערגרייכט א טייל פון זייער אמביציע. זיי האבען געזעהן א פעלד פון ארבייט, און פון די פארדינסטען צו פארגרעסע־רען די סאסייטי.

יארען 1908 — 1907

די נייעס, אז די „פרייד אוו איזראעל סיק בענע־פיט סאסייטי" האט געמאכט געלט פון א באל, איז בליין שנעל פארשפרייט געווארען איבער דער דא־מאלסטיגער אידישער טאראנטא. מען האט די טוער אנגעהויבען מקנא זיין מיט זייער טעטיגקייט און חוש פאר סאסייטי אונטערנעמונגען. און די „פרייד אוו איזראעל" הויבט אן צו שפילען די ראלע פון דער רייכער מומע.

גלייך ביי דער פארזאמלונג נאך דער אונטער־נעמונג האט זיך געווענדעט א קאמיטעט פון אר־ביינסלאזע, וועלכע האבען פארלאנגט היילף.

ביי דער סאסייטי איז עס געווען א נייעס, ווייל דאס איז געווען דער ערשטער קאמיטעט, פון פרעזאנען, וועלכע האבען מיט דער סאסייטי קיין שיכות ניט געהאט, און נאך א זעהר לאנגער דיסקו־סיע, איז באשלאסען געווארען צו געבען זיי פופצען דאלאר.

דאס איז געווען די ערשטע אויסגאבע פון דער סאסייטי, און אן אויסגאבע ניט פאר אייגענע מיטגלידער, נאר דערמיט האט פאקטיש די סאסייטי פארשריבען א היילפס־קאפיטעל אין אידישען לע־בען פון שטאדט, וועלכעס ווערט ניט נאר פארגע־זעצט היינט צו־טאג, נאר אלע געגרינדעטע בע־נעפיט סאסייטיס אין שטאדט, האבען געמוזט פאר־זעצען דאס אנגעפאנגענע פון דער סאסייטי, וועלכע האט דערמיט באצוועקט ברידערליכע היילף פאר אייגענע, און מענשליכע היילף פאר די אידען פון אינערעל, פאר יעדען היילפס־פראבלעם.

צוויי פארזאמלונגען שפעטער, און ווידער א קאמיטעט פאר היילף.

דאס מאל אבער א קאמיטעט מיט א פיזיאנא־מיע, א קאמיטעט, וועלכער איז געקומען מאנען היילף פאר א פאנד אנצוהויבען א ציוניסטישע באוועגונג אין שטאדט.

די דיסקוסיע איז געווען א זעהר וואארמע, ווייל די מיטגלידער האבען באגריפען, אז דאס איז א פארטיי זאך. אבער אויך דא האבען די דא־מאלסטדיגע טוער געצייגט זייער אפרוף צו אידישע פראבלעמען, און ביי פעשטייערט די סומע פון פינף און צוואנציג דאלאר.

דאס איז געווען דער ערשטער סיגנאל צו שטארקען די העלפט פון דער חיבת ציון באוועגונג, וועלכע האט זיך דאמאלסט גאר־ וואס דא אנגעהויב־בען. און די סאסייטי האט דאמאלסט געצייגט איר אינטערעס צו אידישע פראבלעמען.

אינטערעסאנט און כאראקטעריסטיש איז דער פאל, וואס אין צייט ווען די סאסייטי האט געמאכט אירע ביישטייערונגען צו די צוויי פאנדען, האבען די דאמאלסט־ערוועהלטע אדיטארס פון די ביכער, אויסגעגעבען בלויז איין דאלאר, ווען זיי האבען אונטערזוכט די ביכער.

ביים איבערגעבען דעם אדיט, האבען די מיט־גלידער געפאדערט, אז די אדיטארס זאלען דעם דאלאר צוריקגעבען.

די דאלאר־דיסקוסיע האט פארורזאכט צדדים אין דער סאסייטי, אן נאך טעג פון מחלוקה, איז באשלאסען געווארען, אז דער דאלאר פון די אדי־טארס מוז צוריקגעגעבען ווערען.

אין זעלבען יאר האט פאסירט א פאל מיט א מיטגליד, וועלכער האט באשלאסען צו פארען צוריק נאך רוסלאנד. אין דער סאסייטי האט ער באלאנגט אכט חדשים. קיין גרויסע איינצאלונג האט ער ניט געהאט געמאכט. ער האט אבער פארלאנגט, אז מען זאל אים געבען אויף הוצאות, ווייל ער זעהט, אז ער וועט זיך דא ניט קענען איינארדענען.

א ספעציעלע פארזאמלונג איז גערופען געווא־רען, און ביי דער פארזאמלונג האט מען אויסגע־צאלט די ערשטע פינף און זיבעציג דאלאר צום מיט־גליד, אז ער זאל זיך קויפען א שיפס־קארטע צו פארען אהיים.

אזוי ארום זענען פאקטיש די יארען 1907 און 1908 געווארען די טעטיגסטע יארען פון דער סא־סייטי. די מיטגלידער האבען דערזעהן דעם כוח פון פאראייניגונג, די טעטיגקייט פון דער „פרייד אוו איזראעל", און האבען גענומען טראכטען וועגען גרינדען א רעליף פאנד.

דא איז ווייטער געקומען צו היילף דער געדאנק פון מאכען אן אונטערנעמונג, און מען האט גענומען א באל, אראנזשירט א קאנצערט. א קאמיטעט איז ארומגעגאנגען פארקויפען בילעטען, און דער רעזול־טאט איז געווען מער ווי ערווארטעט. דער ריינער פארדינסט האט דערגרייכט די סומע פון דריי און פופציג דאלאר.

גלייך נאך דער אונטערנעמונג איז מען צוגע־טראטען צו גרינדען דעם רעליף פאנד. דערביי איז געזאמעלט געווארען פון די מיטגלידער די סומע פון זיבען דאלאר אלס אנפאנג.

זיינענדיג ביי זיך געשטארקט פון די נייע אויפ־טואונגען פון דער סאסייטי, ווי אויך האבענדיג גע־גרינדעט דעם רעליף פאנד, האט מען אנגעהויבען פארהאנדלונגען וועגען קויפען א בית הקברות, און אין חודש מערץ, 1907, איז געקויפט געווארען דאס בית הקברות פאר דער „פרייד אוו איזראעל" פון דער רוסישער שול.

דאן איז מען צוגעטראטען צו שאפען די ערשטע קאנסטיטוציע, און אין זעלבען יאר זענען אויסגעארב־בייט געווארען די ערשטע געזעצען פאר דער סא־סייטי, צווישען וועלכע עס איז אויך באשלאסען געווארען צו מאכען ספעציעלע „בעדזשעס" פאר די סאסייטי מיטגלידער. און די ערשטע פופציג אידישע „בעדזשעס" זענען געמאכט געווארען אין יאר 1907.

פון דעם צופאל מיט מיטגלידער, זענען אויך געשאפען געווארען געזעצען. און אזוי ארום האט זיך קריסטאליזירט די טעטיגקייט פון דער סאסייטי. פון יעדען צופאל מיט א ברודער, האבען די אנפי־רער געלערענט, און אין דער זעלבער צייט האט מען אויך אנגענומען דעם באשלוס: „אז ווען א מיטגליד זיצט שבעה, איז ער בארעכטיגט צו בע־נעפיט".

א באשלוס וועלכער שפילט א גרויסע ראלע אין סאסייטי־לעבען, איז די אויפפאסונג אויף קראנקע מיטגלידער, איבערהויפט ווען זיי זענען קראנק און נויטיגען זיך אין דער סאסייטי'ס הילף. און דאס איינפירען פון בקור חולים אין דער סאסייטי, איז דורכגעפירט געווארען אין יאר 1908.

די מיטגלידער זענען דאמאלסט געווען איינ־זאם, אן פאמיליעס, עס האבען פאסירט קראנקען־צופאלען, און די מיטגלידער פון דער סאסייטי זענען אויפגעווען גאנצע נעכט ביי די קראנקע. דאס האט געשטארקט דעם איינפלוס פון דער סאסייטי אויף דער אידישער גאס, און די מיטגלידערשאפט איז געווען קסען.

דער רעליף פאנד האט אנגעהויבען פונקציא־נירען אין יאר 1908. אויך דער ערשטער קבר אויפ'ן בית הקברות איז געעפענט געווארען און זעלבען יאר.

ברודער דזש. פינקעלשטיין, ע"ה, איז געשטאר־בען אין אויגוסט. דאס איז געווען דער ערשטער טויטענפאל אין דער סאסייטי.

די צוויי יאר האבען פאקטיש אוועקגעשטעלט די „פרייד אוו איזראעל סאסייטי" אויף א פעסטען באדען. די מיטגלידער האבען געזעהן אין דער סא־סייטי ניט נאר אן עקזיסטענץ בארעכטיגונג, נאר א מקום מקלט פאר זיך, און א היילפס אינסטיטוציע אין צייט פון נויט, מיט דער האפנונג צו זיין פאר־זארגט אין אן אומגליקס־צופאל, ווי אויך שפילען א ראלע אין וואוקס פון דער אידישער טאראנטא.

די הויפט־בעאמטע זענען געווען: ברודער הוטנער, פרעזידענט; און ברודער א. ראם, ע"ה, פינאנס סעקרעטאר.

יארען 1910 — 1909

די שפעטערע יארען איז דער וואוקס פון דער סאסייטי געווען א שטורמישער. דער אימיגראנ־טען שטראם אין יענער צייט, האט ערמעגליכט א גרויסע צאל נייע מיטגלידער, וועלכע די סאקאנטע האבען אריינגעצויגען. ביי יעדער פארזאמלונג זענען אויפגענומען געווארען מיטגלידער. די ניי־אריינגעקומענע זענען געווען אימיגראנטען פון פארשידענע לענדער, און ביים אנשליסען זיך אין דער סאסייטי, איז אפגעווישט געווארען די לאנדס־מאנשאפט. דער אריינגעקומענער מיטגליד האט פארגעסען אז ער איז א רוסישער, גאליציאנער, אדער פון אן אנדער מדינה. ער איז אריינגעקומען אלס קאנאדער איינוואוינער, אין א קאנאדער רעגירונגס אינסטיטוציע, און אלס איד, אין א סאסייטי מיט א אידיש פנים, א סאסייטי, וועמען די אידישע אינ־טערעסען זענען צום הארצען, און וועלכע זענען גרייט צו עגזפערען יעדען אידישען היילפס־רוף, ווי אויך לאזען הערען זייער שטאלצע אידישע שטימע. אויב דער איד וועט געקריזוידעט ווערען, ווי עס האט נאכהער פאסירט.

די סאסייטי האט אבער געוואלט שפילען א ראלע אויף דער ניט־אידישער גאס, וועלענדיג הא־בען א צוטריט צום האספיטאל, אויב נויטיג, און די טוער האבען דורכגעפירט א באשלוס, וועלכער האט זיי געשאפען פיעל קרעדיט איבעראל, דערמיט וואס זיי האבען גענומען א בעטעל אין דזשענעראל האספיטאל, אויף דעם גאטען פון דער „פרייד אוו איזראעל סאסייטי".

דאס בעטעל מיט אן אויפשריפט פון דער סא־סייטי, האט ערמעגליכט, אז אויב א מיטגליד איז קראנק, זאל ער גלייך האבען א פלאץ אין האס־פיטאל.

אין יענע יארען האט דאס געהאבען דעם פרעסטיזש פון דער סאסייטי, און די מיטגלידער זע־נען געווען שטאלץ מיט זייער געלונגענעם אויפטו, און ווען זיי האבען דורכגעפירט א פייערונג פון זייער עקזיסטענץ, האבען זיי געגעבען די ערשטע מתנות צו זייערע פירער. אזוי, דאס ברודער הוטנער און ברודער ראם, האבען באקומען די ערשטע מתנות.

ווערענדיג אביסעל רייכער אין געלט, איז באַ־שלאסען געווארען צו צאלען פאר א מיטגליד, ווען ער ליגט אין האספיטאל.

דר. וואלינסקי איז געווארען דאקטאר פון דער סאסייטי, און לויט די פראטאקאלען פון די צוויי יאר געפינען מיר פאלגענדע אנגענומענע באשלוסען און פאסירונגען.

אויגוסט, 1910, געהאלפען די ניי־יארקער סטרייקער מיט פינף־און־צוואנציג דאלאר.

באשלאסען, אז ווען א קראנקער מיטגליד נויט־טיגט זיך אין א ספעציאליסט, זאל די סאסייטי באַ־צאלען.

געחאבערט דעם טויטען אינשורינס פאנד, אז אנשטאט פופציג דאלאר, זאל געגעבען ווערען הונ־דערט.

באשלאסען, אז יעדער מיטגליד טאג מער ניט שולדיג זיין ווי פאר אכט וואכען שטייער.

געגעבען די ערשטע ביישטייערונג צו דענווער קאלאראדא סאניטאריום.

געמאכט נייע „באטאנס" און „בעדזשעס" פאר דער סאסייטי.

געשאפען א האספיטאל פאנד, וועלכער איז שטארק היינט צו־טאג, און וועלכער איבערצייגט אין זיין נויטווענדיגקייט.

עס איז אויך געשאפען געווארען דער לויה פאנד.

די סאסייטי האט דערגרייכט צו די ערשטע צוויי הונדערט מיטגלידער. פיעלע האבען געהאלטען אין אריינקומען, האט מען גענומען חוקר ודורש זיין די קאנדידאטען, און דאן איז איינגעפירט געווארען דער „באלאטינג־סיסטעם" פאר נייע קאנדידאטען. מיט א באשלוס, אז ווען א מיטגליד קען ניט קין קאנדידאט און ער באלאטירט פאר אים, זאל ער באשטראפט ווערען.

די יובילעאום אראנזשמענט קאמיטע

ערשטע רייהע פון רעכטס צו לינקס שטעהענדיג: ה. ליען, א. שווארסס, ס. סיידערסאן, י. ראבלין, דזש. פרענדלי, איסר זאם, טשאדלס סאן.
צווייטע רייהע: י. מ. באלטער, אימשע סאן, ב. סאנשיין, משערמאן פון יובילעאום קאמיטעט, דר. איסר, ב. זייל, ה. ס. טשאפלין, י. סאטשמאן, מ. סאטשער, זלמן סטשוקין.
דריטע רייהע: דזשיי. געלמאן, ה. פיליפס, דר. ליפסאן, יונה לופאק, דזש. הוטנער.
פערטע רייהע: פ. טעשער, ר. גרינבערג, ר. סיגעל, דזשיי. גודפעלאו, שוו. סטשוקין, שוו. ס. אלבערט, שוו. טעשער, שוו. פרנס, מר. פרנס, מר. ס. אידסאן.
פינפטע רייהע: פ. טורנא, שוו. ווייגער, רייבלין, טאמאס, סיידערסאן, טורנא, דזש. אלבערט, גאלדשטיין, ענטשין, זלמן ענטשין.
זעקסטע רייהע: ס. פיינגין, בעני גינזבורג, איידא סיידערסאן, איסאן, מערי זייל, עני זייל, בעלא סאן, גיטען סאן, בלוש, גאלדמאן.